

Sygn. akt: I C 795/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	protokolant Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lipca 2017 r. w G.

sprawy z powództwa **A. S.**

przeciwko **J. P.**

o zapłatę

I. utrzymuje wyrok zaoczny wydany w dniu 4 stycznia 2011r. przez Sąd Rejonowy w Gdyni pod sygn.. akt IC 1309/10 w mocy w zakresie pkt I i II;

II. uchyla ww. wyrok zaoczny w zakresie pkt. III i IV;

III. zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powoda A. S. kwotę 4136 zł (cztery tysiące sto trzydzieści sześć złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 795/16

UZASADNIENIE

Powód A. S. wniósł pozew przeciwko J. P. domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 43.409,46 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 24 marca 2009r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w okresie od 22 stycznia 2009r. do 29 grudnia 2009r. pozwany prowadzący działalność gospodarczą w G. zakupił i odebrał części samochodowe w firmie (...) prowadzonej przez powoda A. S.. Płatności pozwany miał dokonać najpóźniej 60 dni od dnia wystawienia faktury. Następnie strony ustaliły, iż pozwany będzie raz miesiącu wpłacał na poczet zaległych faktur kwotę 2.000 zł. Według ustaleń pozwany spłacał zadłużenie od lipca do grudnia 2009r., natomiast od stycznia 2010r. powód nie ma kontaktu z pozwanym. Mimo wezwań do zapłaty pozwany nie dokonał spłaty powyższej należności.

(pozew k. 2-7)

W dniu 4 stycznia 2011r. Sąd Rejonowy w Gdyni wydał wyrok zaoczny zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 43.409,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat szczegółowo wskazanych w pkt I. sentencji i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

(wyrok zaoczny k. 101-102)

Pozwany złożył sprzeciw od ww. wyroku zaocznego, wnosząc o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa. Pozwany zaprzeczył, ażeby otrzymał od powoda towar oraz faktury wskazane w pozwie. Poza tym pozwany wskazał, że na poczet tych należności dokonał sześciu wpłat po 2.000 zł w okresie od lipca do grudnia 2009r. Pozwany zwrócił uwagę, że żadna z faktur dołączonych do pozwu nie jest podpisana przez niego, a powód nie udowodnił w żaden sposób, że faktycznie dostarczył pozwanemu towar, za który dochodzi należności. Pozwany podniósł też, że mimo, iż w tytule przelewu z dnia 2 lipca 2009r. na kwotę 2.000 zł wskazał, że wnosi o zaliczenie wpłaconej na poczet faktury wskazanej w tytule przelewu pozwany dochodzi od powoda tej samej należności. Pozwany podniósł również, że z zsumowania kwot wskazanych na aktualnym zestawieniu należności wynika kwota 41.434,03 zł, nie zaś kwota 43.409,46 zł, której powód dochodzi w niniejszym postępowaniu.

(sprzeciw od wyroku zaocznego k. 115-117)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. P. prowadził działalność gospodarczą w zakresie handlu częściami samochodowymi. W ramach tej działalności pozwany pozostawał w stałych kontaktach handlowych z powodem A. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) z siedzibą w W..

(dowód: przesłuchanie powoda płyta CD k. 728, przesłuchanie pozwanego płyta CD k. 739)

Pozwany nigdy nie był przedstawicielem czy autoryzowanym dystrybutorem powoda. Współpraca pomiędzy stronami wyglądała w ten sposób, że pozwany zbierał zamówienia od swoich klientów i przysyłał faksem zamówienie powodowi, następnie powód kompletował przesyłkę i wystawiał fakturę VAT bez podpisu pozwanego. Po spakowaniu towaru z dwoma egzemplarzami faktury i WZ paczka była wysłana pozwanemu. W przypadku, gdy dostarczona część nie odpowiadała zamówieniu, pozwany zwracał towar powodowi po uzgodnieniu z nim. Do paczki pozwany wkładał podpisaną przez siebie fakturę korygującą.

(dowód: przesłuchanie powoda płyta CD k. 728, przesłuchanie pozwanego płyta CD k. 739)

Pismem z dnia 11 czerwca 1999r. pozwany upoważnił firmę powoda do wystawiania faktur VAT bez podpisu pozwanego bezterminowo do dnia odwołania.

(dowód: pismo z dnia 11 czerwca 1999r. k. 220)

Za zakup części samochodowych powód wystawił na rzecz pozwanego następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 22 stycznia 2009r. na kwotę 479,39 zł z terminem płatności do dnia 23 marca 2009r.;
- nr (...) z dnia 22 stycznia 2009r. na kwotę 100,75 zł z terminem płatności do dnia 23 marca 2009r.;
- nr (...) z dnia 22 stycznia 2009r. na kwotę 104,97 zł z terminem płatności do dnia 23 marca 2009r.;
- nr (...) z dnia 10 lutego 2009r. na kwotę 905,51 zł z terminem płatności do dnia 11 kwietnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 12 lutego 2009r. na kwotę 483,97 zł z terminem płatności do dnia 13 kwietnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 17 lutego 2009r. na kwotę 788,71 zł z terminem płatności do dnia 18 kwietnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 18 lutego 2009r. na kwotę 645,39 zł z terminem płatności do dnia 19 kwietnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 19 lutego 2009r. na kwotę 846,75 zł z terminem płatności do dnia 20 kwietnia 2009r.;

- nr (...) z dnia 23 lutego 2009r. na kwotę 1.783,71 zł z terminem płatności do dnia 24 kwietnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 25 lutego 2009r. na kwotę 854,96 zł z terminem płatności do dnia 26 kwietnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 26 lutego 2009r. na kwotę 612,95 zł z terminem płatności do dnia 27 kwietnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 2 marca 2009r. na kwotę 1.017,07 zł z terminem płatności do dnia 1 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 4 marca 2009r. na kwotę 736,28 zł z terminem płatności do dnia 3 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 9 marca 2009r. na kwotę 1.506,92 zł z terminem płatności do dnia 8 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 12 marca 2009r. na kwotę 1.163,59 zł z terminem płatności do dnia 11 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 17 marca 2009r. na kwotę 651,98 zł z terminem płatności do dnia 16 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 19 marca 2009r. na kwotę 1.079,16 zł z terminem płatności do dnia 18 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 23 marca 2009r. na kwotę 1.717,99 zł z terminem płatności do dnia 22 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 25 marca 2009r. na kwotę 2.184,65 zł z terminem płatności do dnia 24 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 26 marca 2009r. na kwotę 780,89 zł z terminem płatności do dnia 25 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 30 marca 2009r. na kwotę 1.557,72 zł z terminem płatności do dnia 29 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 1 kwietnia 2009r. na kwotę 2.781,03 zł z terminem płatności do dnia 31 maja 2009r.;
- nr (...) z dnia 2 kwietnia 2009r. na kwotę 1.468,73 zł z terminem płatności do dnia 1 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 6 kwietnia 2009r. na kwotę 1.451,29 zł z terminem płatności do dnia 5 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 14 kwietnia 2009r. na kwotę 457,72 zł z terminem płatności do dnia 13 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 16 kwietnia 2009r. na kwotę 846,01 zł z terminem płatności do dnia 15 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 20 kwietnia 2009r. na kwotę 490,37 zł z terminem płatności do dnia 19 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 20 kwietnia 2009r. na kwotę 959,87 zł z terminem płatności do dnia 19 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 21 kwietnia 2009r. na kwotę 1.015,56 zł z terminem płatności do dnia 20 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 22 kwietnia 2009r. na kwotę 520,29 zł z terminem płatności do dnia 21 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 23 kwietnia 2009r. na kwotę 1.432,57 zł z terminem płatności do dnia 22 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 24 kwietnia 2009r. na kwotę 703,99 zł z terminem płatności do dnia 23 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 28 kwietnia 2009r. na kwotę 1.483,51 zł z terminem płatności do dnia 27 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 29 kwietnia 2009r. na kwotę 392,91 zł z terminem płatności do dnia 28 czerwca 2009r.;
- nr (...) z dnia 4 maja 2009r. na kwotę 2.120,32 zł z terminem płatności do dnia 3 lipca 2009r.;
- nr (...) z dnia 6 maja 2009r. na kwotę 963,41 zł z terminem płatności do dnia 5 lipca 2009r.;
- nr (...) z dnia 11 maja 2009r. na kwotę 1.501,22 zł z terminem płatności do dnia 10 lipca 2009r.;

- nr (...) z dnia 15 maja 2009r. na kwotę 1.455,17 zł z terminem płatności do dnia 14 lipca 2009r.;
- nr (...) z dnia 21 maja 2009r. na kwotę 208,08 zł z terminem płatności do dnia 20 lipca 2009r.;
- nr (...) z dnia 25 maja 2009r. na kwotę 1.169,28 zł z terminem płatności do dnia 24 lipca 2009r.;
- nr (...) z dnia 2 czerwca 2009r. na kwotę 596,20 zł z terminem płatności do dnia 1 sierpnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 3 czerwca 2009r. na kwotę 946,57 zł z terminem płatności do dnia 2 sierpnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 5 czerwca 2009r. na kwotę 432,10 zł z terminem płatności do dnia 4 sierpnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 9 czerwca 2009r. na kwotę 617,22 zł z terminem płatności do dnia 8 sierpnia 2009r.;
- nr (...) z dnia 23 listopada 2009r. na kwotę 360,88 zł z terminem płatności do dnia 22 stycznia 2010r.;
- nr (...) z dnia 29 grudnia 2009r. na kwotę 184,21 zł z terminem płatności do dnia 27 lutego 2010r.

Począwszy od czerwca 2009r. formą zapłaty była gotówka, natomiast we wcześniejszych fakturach – przelew. Wszystkie faktury zostały podpisane przez pracownika powoda. Na żadnej z ww. faktur nie ma podpisu pozwanego.

(dowód: faktury VAT k. 9-65)

W przypadku faktury nr (...) została wystawiona faktura korygująca nr (...) z dnia 3 sierpnia 2009r., a korekta została rozliczona na poczet faktury nr (...).

W przypadku faktury nr (...) została wystawiona faktura korygująca nr (...) z dnia 2 marca 2009r., a korekta została rozliczona przelewem z dnia 19 marca 2009r. na kwotę 4.909,41 zł.

W przypadku faktury nr (...) została wystawiona faktura korygująca nr (...) z dnia 9 kwietnia 2009r., a korekta została rozliczona przelewem z dnia 12 maja 2009r. na kwotę 3.614,09 zł.

W przypadku faktury nr (...) została wystawiona faktura korygująca nr (...) z dnia 5 marca 2009r., a korekta została rozliczona przelewem z dnia 19 marca 2009r. na kwotę 4.909,41 zł.

W przypadku faktury nr (...) została wystawiona faktura korygująca nr (...) z dnia 9 kwietnia 2009r., a korekta została rozliczona przelewem z dnia 12 maja 2009r. na kwotę 3.614,09 zł.

W przypadku faktury nr (...) została wystawiona faktura korygująca nr (...) z dnia 8 maja 2009r., a korekta została rozliczona przelewem z dnia 12 maja 2009r. na kwotę 3.614,09 zł.

W przypadku faktury nr (...) została wystawiona faktura korygująca nr (...) z dnia 8 maja 2009r., a korekta została rozliczona przelewem z dnia 12 maja 2009r. na kwotę 3.614,09 zł.

W przypadku faktury nr (...) została wystawiona faktura korygująca nr (...) z dnia 24 kwietnia 2009r., a korekta została rozliczona przelewem z dnia 12 maja 2009r. na kwotę 3.614,09 zł.

W przypadku faktury nr (...) została wystawiona faktura korygująca nr (...) z dnia 13 maja 2009r., a korekta została rozliczona tytułem faktury VAT nr (...) z dnia 30 stycznia 2009r. (91,23 zł), (...) z dnia 6 lutego 2009r. (2,54 zł), (...) z dnia 12 czerwca 2009r. (90,23 zł).

Wszystkie faktury korygujące zostały podpisane przez pozwanego.

(dowód: faktury korygujące k. 431, 448-452)

W 2009r. towar zakupiony u powoda pozwanemu doręczała firma (...). Koszty transportu były pokrywane w zależności od warunków zamówienia przez powoda bądź pozwanego.

(dowód: faktury wystawione przez (...) k. 303-430, e - mail (...) k. 594 wraz z załącznikiem k. 652, zestawienie k. 70)

Pozwany dokonał następujących wpłat na rzecz powoda:

- w dniu 2 lipca 2009r. w kwocie 2.000 zł, w tytule przelewu wskazując „f- (...), (...), (...), (...), (...), (...), doliczenia (...) pobranie, - korekty (...) i (...)”;

- w dniu 4 sierpnia 2009r. w kwocie 2.000 zł, w tytule przelewu wskazując „za f- (...), (...), (...), (...), (...)”;

- w dniu 1 września 2009r. w kwocie 2.000 zł, w tytule przelewu wskazując „f- (...), (...)”;

- w dniu 2 października 2009r. w kwocie 2.000 zł, w tytule przelewu wskazując „f-ry nr (...); (...)”;

- w dniu 2 listopada 2009r. w kwocie 2.000 zł, w tytule przelewu wskazując „f- (...), (...)”;

- w dniu 3 grudnia 2009r. w kwocie 2.000 zł, w tytule przelewu wskazując „faktura (...)”.

(dowód: potwierdzenia przelewu k. 81-86)

Pozwany zakończył prowadzenie działalności gospodarczej z końcem 2009r., po czym wyjechał do Niemiec.

(dowód: przesłuchanie pozwanego płyta CD k. 728)

Pozwany nie żądał od powoda uzgodnienia salda za rok 2009r. ani też żadnego pokwitowania czy rozliczenia dotychczasowej współpracy.

(dowód: przesłuchanie pozwanego płyta CD k. 728)

Pismami z dnia 24 sierpnia 2010r. oraz 2 września 2010r. powód wezwał pozwanego do zapłaty należności objętych ww. fakturami.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 74-79)

W dniu 2 kwietnia 2015r. pozwany udzielił radcy prawnemu pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania go w sprawie z powództwa A. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...).

(dowód: pełnomocnictwo procesowe k. 113)

Łączna kwota zadłużenia pozwanego wynosi 43.409,46 zł.

(dowód: faktury VAT, rejestry sprzedaży VAT k. 431-569)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że przedłożone przez stronę powodową dowody z dokumentów m.in. w postaci faktur, faktur korygujących, rejestrów sprzedaży, uzgodnienia salda, faktur wystawionych przez przewoźnika, upoważnienia do wystawiania faktur bez podpisu pozwanego etc. są autentyczne i w pełni wiarygodne. Strona pozwana nie zdołała w toku niniejszego postępowania w trybie art. 253 k.p.c. obalić przysługującym tym dokumentom domniemań autentyczności oraz pochodzenia od wystawcy oświadczeń zawartych w tych dokumentach. Nadto, Sąd miał na uwadze, że całość przedłożonych

przez powoda dowodów z dokumentów – w ocenie Sądu – tworzy spójny obraz współpracy handlowej stron i ich wzajemnych rozliczeń, toteż nie ma podstaw, by twierdzić, że treść tych dokumentów jest niezgodna z prawdą.

Podobnie, Sąd dał wiarę zeznaniom powoda A. S.. Zdaniem Sądu zeznania powoda były szczere, zgodne z prawdą i korelowały z treścią przedłożonych przez niego dokumentów. Zeznania powoda nie budziły żadnych wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania czy zasad doświadczenia życiowego. Zeznania te wraz z przedłożonymi przez stronę powodową dokumentami tworzą bardzo spójny obraz relacji handlowych stron.

Natomiast jedynie w części Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego J. P.. W zakresie zasad dotyczących składania zamówień czy zwrotu towaru zeznania pozwanego zasadniczo znajdują pokrycie w pozostałym materiale dowodowym i stąd nie było podstaw, by w tym względzie odmówić im wiary i mocy dowodowej. Natomiast jako gołosłowne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego należało uznać zeznania pozwanego w zakresie dotyczącym charakteru współpracy stron czy jakości tej współpracy. Zważyć bowiem należy, iż poza swoimi zeznaniami pozwany nie zaferował żadnych innych dowodów na potwierdzenie tego, że był on dystrybutorem powoda i tylko tej formy współpracy dotyczyło udzielone przez pozwanego upoważnienie do wystawiania przez powoda faktur bez podpisu pozwanego. Nadto, w świetle zebranego materiału dowodowego za gołosłowne należało uznać zeznania J. P. co do złej jakości sprzedawanego przez powoda towaru. Gdyby rzeczywiście dostarczany przez powoda towar był wadliwy, to powstaje pytanie dlaczego pozwany nie dochodził roszczeń z tego tytułu przed sądem gospodarczym. Zważywszy na małą skalę prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej każda strata była dla niego odczuwalna. Tym bardziej może dziwić, że pozwany po prostu wyrzucał wadliwe części do śmieci. Nadto, mimo rzekomej wadliwości towaru, pozwany kontynuował współpracę z powodem i nadal zamawiał u niego części, które zdaniem pozwanego miały niską jakość i były wadliwe. Takie postępowanie w dłuższej perspektywie prowadzi do problemów finansowych i grozi niewypłacalnością. Trudno zatem taką postawę pozwanego racjonalnie wytłumaczyć. Poza tym wobec podpisywania przez pozwanego faktur korygujących wątpliwości budzą jego zeznania co do niedostarczenia mu towaru wskazanego w przedłożonych przez powoda fakturach.

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 43.409,46 zł, stanowiącej cenę za sprzedaż pozwanemu części samochodowych. W tym stanie rzeczy podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Przechodząc do rozważań merytorycznych na wstępie wyjaśnić należy, że podstawowym zarzutem pozwanego była okoliczność, że przed wydaniem wyroku zaoczno sąd błędnie oparł się na nieaktualnym adresie pozwanego wskazanym w pozwie pomijając adnotację operatora pocztowego poczynioną na przesyłce kierowanej przez powoda do pozwanego na etapie przedprocesowym, o tym, że pozwany wyprowadził się ze wskazanego adresu. Zdaniem pozwanego powyższe uchybienie procesowe uniemożliwiło pozwanemu obronę jego praw w niniejszym procesie. O wydaniu wyroku zaoczno pozwany dowiedział się bowiem ponad cztery lata po ogłoszeniu wyroku i w chwili powzięcia wiadomości o tym fakcie nie dysponował już dowodami, za pomocą których mógłby wykazać swoje racje. J. P. argumentował, że z końcem 2009r. zakończył prowadzenie działalności gospodarczej i wyjechał do Niemiec, a z upływem terminów określonych w przepisach podatkowych zniszczył wszystkie dokumenty związane z prowadzoną uprzednio działalnością gospodarczą. Stąd w momencie powzięcia wiedzy o wyroku zaocznym wydanym wbrew obowiązującym przepisom nie dysponował już dokumentacją księgową, podatkową czy fakturami, w oparciu o które mógłby wykazać bezzasadność roszczeń powoda. Odnosząc się do przedmiotowego zarzutu sporne uchybienie nie było bezsporne i obiektywnie stwierdzalne. Pominięcie treści adnotacji doręczyciela stało się w konsekwencji podstawą wydania wyroku zaoczno uwzględniającego powództwo, a następnie zaopatrzenia go w klauzulę wykonalności. Niemniej – w ocenie Sądu – mimo tego zarzut pozwanego dotyczący pozbawienia go możliwości obrony nie zasługiwał na uwzględnienie. Zważyć bowiem należy, iż o wydaniu wyroku pozwany powziął wiedzę co najmniej na początku kwietnia 2015r., albowiem w dniu 2 kwietnia 2015r. udzielił pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania go w niniejszej sprawie. Zgodnie z treścią przepisu art. 86 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2017 r. poz. 201) podatnicy obowiązani do prowadzenia ksiąg podatkowych przechowują księgi i związane z

ich prowadzeniem dokumenty do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego, chyba że ustawy podatkowe stanowią inaczej. W myśl art. 112a ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług podatnicy przechowują:

1) wystawione przez siebie lub w swoim imieniu faktury, w tym faktury wystawione ponownie,

2) otrzymane faktury, w tym faktury wystawione ponownie

- w podziale na okresy rozliczeniowe, w sposób zapewniający łatwe ich odszukanie oraz autentyczność pochodzenia, integralność treści i czytelność tych faktur od momentu ich wystawienia lub otrzymania do czasu upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. W myśl art. 70 ust. 1 Ordynacji podatkowej zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Zważywszy na termin płatności zobowiązań podatkowych wynikających z prowadzonej działalności gospodarczej (podatek dochodowy, podatek od towarów i usług) wskazać należy, iż w chwili powzięcia wiadomości o wydanym wyroku zaocznym nie upłynął jeszcze termin przedawnienia chociażby zobowiązań podatkowych z tytułu podatku dochodowego (rozliczenie do końca września roku następnego, a więc przedawnienie z dniem 30 kwietnia 2015r.). Dlatego też zniszczenie przez pozwanego wymaganej dokumentacji związanej z prowadzoną działalnością gospodarczą było co najmniej pochopte. Niezależnie od tego należy wskazać, że dokumentacja dotycząca działalności gospodarczej nie stanowi jedyne go środka dowodowego, za pomocą którego pozwany mógł bronić się przed zarzutami powoda. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pozwany mógł złożyć wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentu znajdującego się w posiadaniu innej osoby, a także organu czy instytucji. Stąd pozwany mógł zażądać przedłożenia znajdującej się w posiadaniu właściwych organów podatkowych dokumentacji związanej choćby z zapłatą podatku od towarów i usług, w tym składanych przez siebie deklaracji podatkowych dla podatku od towarów i usług za okresy rozliczeniowe przypadające od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2009r. W ten sposób pozwany mógłby wykazać, że nie uwzględnił kwot podatku VAT wynikających z faktur wystawionych przez powoda jako kwoty podatku naliczonego obniżającego w danym okresie rozliczeniowym kwoty podatku należnego. Zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz zasadami doświadczenia życiowego należałoby przyjąć, że w przypadku braku dostarczenia przez powoda towaru wskazanego w spornych fakturach pozwany nie rozliczyłby podatku VAT za dostawę przedmiotowych towarów. Tymczasem w niniejszej sprawie pozwany nie zaoferował żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, poza swoimi zeznaniami. Jak wskazano powyżej zeznania te były dość ogólnikowe, sprzeczne z innymi dowodami zebranymi w sprawie, stąd nie były wystarczające do odparcia twierdzeń strony powodowej.

Ponadto, zwrócić należy uwagę, że pozwany podpisał faktury korygujące, które dotyczyły części faktur, na których powód opiera swoje roszczenia. Przedmiotowe faktury korygujące były wystawiane w przypadku, gdy pozwany zwracał towar powodowi. W tym stanie rzeczy, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego należało przyjąć, że skoro pozwany przyjmował i podpisywał faktury korygujące, to wcześniej musiał otrzymać towar, w przeciwnym wypadku nie mógłby go zwrócić. Strona pozwana zarzucała powodowi niespójność twierdzeń co do sposobu dostarczania spornych towarów i formy płatności, jednak – w przekonaniu Sądu – zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie. Z treści spornych faktur wynika, że obowiązującą do maja formą płatności był przelew na podstawie faktury z 60-dniowym terminem płatności, a następnie od czerwca 2009r. gotówka za pobraniem. Jednocześnie, należy zauważyć, że dostawca towaru firma (...) obciążała powoda kosztami dostawy, gdy kwota zamówienia przekraczała określoną wysokość i wystawiała z tego tytułu faktury. Przedmiotowe faktury zostały dołączone do akt niniejszej sprawy. Co prawda, do akt niniejszej sprawy nie dołączono listów przewozowych, co stanowiłoby bezpośredni dowód doręczenia pozwanemu towarów, niemniej porównując datę wystawienia poszczególnych faktur wystawionych przez powoda z datą faktur za transport, należy stwierdzić, że daty te są zbieżne. Pośrednio dowodzi to tego, że towar został pozwanemu rzeczywiście doręczony.

Strona pozwana powoływała się także na niesatysfakcjonujące rezultaty współpracy z powodem, wskazując, że dostarczany przez niego towar był wadliwy i odznaczał się niską jakością. Twierdzenia te nie zostały jednak w żaden sposób przez pozwanego udowodnione, a nawet uprawdopodobnione, pozostają także w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Przede wszystkim, pozwany nie przedłożył żadnych pism czy wezwań kierowanych do powoda, w których sygnalizowałby powodowi tę kwestię i domagał się poprawy warunków współpracy czy też

wywodził z tego jakiegokolwiek roszczenia. Nadto, żadnych roszczeń z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy pozwany nie dochodził w stosunku do powoda na drodze sądowej. Jak już wcześniej wskazano, wobec skali prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej każdy zwrot towaru przez klienta czy odmowa jego zakupu od pozwanego stanowiła dla J. P. istotną stratę. Tymczasem pozwany zeznał, że często takie wadliwe części wyrzucał. Gdyby proceder dostarczania wadliwego towaru był nagminny (a tak twierdzi pozwany) to w dłuższym przedziale czasu pozwany poniósłby bardzo dotkliwą i odczuwalną stratę. Wreszcie, pomimo niezadawalających zasad współpracy, pozwany nadal zamawiał u powoda części samochodowe aż do czasu zakończenia działalności gospodarczej tj. do końca roku 2009. Taka postawa pozwanego jest zupełnie niezrozumiała. Skoro powód dostarczał wadliwy i słaby jakościowo towar to przedsiębiorca należycie dbający o swoje interesy w takiej sytuacji winien zakończyć współpracę z takim nierzetelnym kontrahentem i dochodzić roszczeń z tego tytułu, albowiem leży to w jego interesie ekonomicznym, w przeciwnym razie naraża się na stratę, a także odpowiedzialność cywilnoprawną wynikającą choćby z dalszej odsprzedaży takiego towaru. W niniejszej sprawie strona pozwana nie zaoferowała żadnych wiarygodnych dowodów, na mocy których możnaby potwierdzić zgłaszane obecnie zarzuty. Niepotwierdzone okazały się także zarzuty o dużej liczbie spraw sądowych, w którym stroną pozwaną jest powód.

Kolejna sporna kwestia dotyczy charakteru współpracy stron oraz udzielonego przez pozwanego upoważnienia do wystawiania faktur bez jego podpisu. Pozwany wywodził bowiem, że jego współpraca z powodem miała dwojaki charakter, a przedmiotowe upoważnienie zostało udzielone przez pozwanego jako dystrybutora i zostało wypowiedziane jeszcze w 2001r. Twierdzenia te nie zostały jednak przez pozwanego nie tylko udowodnione, ale nawet uprawdopodobnione. Pozwany nie przedstawił bowiem żadnych wiarygodnych dowodów świadczących o różnym charakterze jego handlowych relacji z powodem (natomiast powód konsekwentnie zaprzeczał twierdzeniom pozwanego) ani też potwierdzających, że udzielone upoważnienie nie dotyczyło całokształtu współpracy z powodem, lecz tylko niewielkiego wycinka. Powód natomiast złożył do akt sprawy pismo pozwanego z dnia 11 czerwca 1999r., w którym pozwany wprost upoważnił firmę powoda do wystawiania faktur VAT bez podpisu pozwanego bezterminowo do dnia odwołania. W piśmie tym nie ma żadnych zastrzeżeń co do przedmiotowego ograniczenia zakresu powyższego upoważnienia.

Reasumując, należy stwierdzić, że zaoferowane przez stronę powodową dowody w postaci dokumentów (faktur, faktur korygujących, faktur wystawionych za transport towarów, uzgodnień sald czy rejestru sprzedaży VAT) tworzą klarowny i spójny obraz relacji handlowych stron. Nie ma żadnych podstaw do kwestionowania wartości dowodowej i autentyczności przedłożonych przez powoda dowodów, tym bardziej, że nie były one kwestionowane przez organy podatkowe, w szczególności nie zarzucano powodowi, że dokumenty te przedstawiają fikcyjne transakcje. W świetle tych dokumentów za wiarygodne należało uznać zeznania powoda co do problemów finansowych pozwanego czy porozumienia stron w przedmiocie spłaty zadłużenia. Bezsporne bowiem było, że w okresie od czerwca do grudnia 2009r. pozwany dokonał sześciu wpłat po 2.000 zł, zaś w tytule przelewu wskazał numery faktur będących przedmiotem żądania powoda. Powstaje pytanie, czy gdyby pozwany nie miał problemów finansowych z bieżącym regulowaniem zobowiązań, to płaciłby za faktury znacznie po terminie płatności. Nadto, na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów można ustalić, że aktualne zadłużenie pozwanego stanowi kwotę 43.409,46 zł. W pismach procesowych powód rzeczowo i przekonująco wyjaśnił w jaki sposób rozliczył dokonane przez pozwanego wpłaty i na poczet jakich należności je zaliczył. W ocenie Sądu wyjaśnienia te nie budzą żadnych wątpliwości. Z tego względu za gołosłowne należy uznać zarzuty pozwanego dotyczące nieprawidłowego ustalenia wysokości zadłużenia. Pozwany nie przedłożył na tę okoliczność żadnego wiarygodnego dowodu, który podważałby twierdzenia powoda. Mało tego, pozwany jako przedsiębiorca nie dochował należytej staranności przy prowadzeniu swoich spraw. Kończąc działalność gospodarczą pozwany nie zażądał uzgodnienia salda za 2009r., nie zwrócił się do powoda o potwierdzenie wysokości zadłużenia etc. Zeznając pozwany nie był w stanie podać jakim bilansem zakończył prowadzenie działalności gospodarczej, a jego zeznania były bardzo ogólnikowe i niespójne.

W tym stanie rzeczy – na podstawie art. 347 k.p.c. w zw. z art. 535 k.c. Sąd utrzymał wyrok zaoczny wydany w dniu 4 stycznia 2011r. w sprawie o sygnaturze akt I C 1309/10 w zakresie I. i II.

Natomiast z uwagi na konieczność rozliczenia kosztów postępowania zażaleniowego zmienić należało orzeczenie o kosztach procesu. Z uwagi na fakt, iż powód wygrał niniejszą sprawę to zgodnie z art. 98 k.p.c. należało na jego rzecz od pozwanego zasądzić całość kosztów procesu pomniejszoną o koszty postępowania zażaleniowego, które wygrał pozwany. Na poniesione przez powoda koszty składają się opłata sądowa od pozwu (2.171 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika (2.400 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Sąd uchylił także rozstrzygnięcie zawarte w pkt IV. wyroku w zakresie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności.